

XXVII TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine 1Ms 2:18-24)

Lugemine esimesest Moosese raamatust:

Ja Issand Jumal ütles: “See pole hea, et inimene üksi on, sellepärast tahan ma talle luua abilised, kes on talle kohased.” Ja Issand Jumal tegi maapõrmut kõik loomad väljal ja linnud taeva all ning tõi nad inimese juurde, et näha, kuidas tema neid nimetab. Ja nii, kuidas inimene iga elavat olendit nimetas, nõnda pidi selle nimi olema. Ja inimene pani nimed kõigile koduloomadele ja lindudele taeva all ning loomadele väljal.

Siis aga laskis Jumal tulla raske une inimese peale ja ta uinus magama. Ning Jumal võttis ühe tema küljeluudest ja sulges selle aseme taas ihuga. Ja küljeluust, mille Jumal inimese külje seest oli võtnud, tegi ta naise ja tõi tema inimese juurde. Siis inimene ütles: “See on luu minu luust ja ihu minu ihust. Teda peab hüütama mehe naiseks, sest ta on mehest võetud. Seepärast jätab mees oma isa ja ema ning hoiab oma naise poole, sest nemad on üks ihu.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 128:1-2. 3. 4-6. R:5)

R: Issand, õnnista meid kõigil me elupäevadel.

Õnnis on inimene, kel on aukartust Issanda vastu,
kes käib Issanda teedel.

Su oma kätetöö toidab sind,
sa oled õnnis ja su käsi käib hästi.

R:

Sinu naine on nagu viljakas viinapuu
su kodutares.

Sinu lapsed on nagu õlipuu võsud
ümber su laua.

R:

Jah, nii õnnistatakse inimest,
kel on aukartust Issanda vastu.

Issand õnnistagu sind Siionist
ja sa näed Jeruusalemma head põlve kogu oma eluaja.

R:

(Teine lugemine He 2:9-11)

Lugemine kirjast Heebrealastele:

Vennad, teda, kes ta sai üürikeseks ajaks madalamaks inglitest – Jeesust Kristust – me näeme kirkuse ja auga ehituna tema surma ja kannatuse pärast, sest see oli Jumala armuline tahtmine, et Jeesus pidi kõikide eest surma kannatama. Jumalale, kes on kõige Looja ja kes paljusid on oma kirkusse kutsunud, oli see meele järgi, et õndsuse tooja pidi kannatuste läbi täiuslikuks saama. Aga nii see, kes pühitseb, kui ka see, keda pühitsetakse, on tulnud ühest Isast, sellepärast ei häbene ta neid nimetada oma vendadeks.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi 1Jh 4:12b)

Halleluuja. Kui me üksteist armastame, jääb Jumal meie juurde ja tema armastus saab meis täiuslikuks. Halleluuja.

(Evangeelium Mk10:2-16 lühendatult)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal tulid variserid Jeesuse juurde ja küsisid temalt, teda proovile pannes: “Kas mehele on lubatud end oma naisest lahutada?” Tema aga vastas ja ütles neile: “Mida on Mooses teile selle kohta öelnud?” Nad vastasid: “Mooses andis loa kirjutada lahutuskiri ja naine minema saata.” Jeesus aga kostis ja ütles: “Teie südame kõvaduse pärast kirjutas Mooses teile selle käsu, kuid loomise alguses lõi Jumal nad meheks ja naiseks. Sellepärast jätab inimene oma isa ja ema ja need kaks – mees ja naine – saavad üheks ihuks. Nii ei ole nad enam kaks, vaid üks ihu. Ja mida Jumal on ühte pannud, seda inimene ärgu lahutagu.”

Kodus aga küsisid tema jüngrid veelkord selle kohta. Ja ta vastas neile: “Kes enda oma naisest lahutab ja võtab teise, rikub abielu, ning kui naine end oma mehest lahutab ja läheb teisele, siis ta rikub abielu.”

Siis toodi Jeesuse juurde lapsuke, et ta neid õnnistaks, aga jüngrid sõitlesid toojaid. Kui Jeesus seda nägi, sai ta pahaseks ja ütles neile: “Laske lapsukestel minu juurde tulla, ärge keelake neid, sest nende päralt on Jumala riik! Tõesti ma ütlen teile, kes ei võta Jumala riiki vastu nagu lapsuke, see sinna ei pääse.” Ja ta kaisutas lapsuke, pani oma käed nende peale ja õnnistas neid.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, lapsed on armsad kui nad on väikesed – nad käivitavad pea igas täiskasvanus mingid vanemainstinktid, mis kutsuvad üles kaitsma, hoolitsema, nende naeratus üle rõõmu tundma. Teismeikka jõudnud laste kõrval elades hakkab aga vähehaaval selgeks saama, miks öeldakse: väiksed lapsed, väiksed mured – suured lapsed, suured mured. Ja siis pole enam kaugel aeg, kui järgmine põlvkond on kasvanud nii suureks, et nad võtavad naisi ja lähevad mehele. Aga seegi pole veel kõik! Varsti teevad paljud neist oma südamed kõvaks ja kirjutavad vastastikku lahutuskirju, nad saadavad oma senised elukaaslased minema ja vahetavad nad uute vastu välja... Kust tuleb see südamekõvadus? Kas ei alga see juba kusagilt sealt, liiga kõvast või liiga pehmest lapsepõlvest?

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, ulmekirjandus, mida vanasti nimetati teaduslikuks fantastikaks, on kunstiilik, mis ärgitab inimese fantaasiat mõtlema tulevikutehnoloogiatele ja nende võimalikele kasutusvaladele. Paljusid tänapäeval tavaliseks muutunud aparate, nagu mobiiltelefonid, nutikellad ja kõikvõimalikud skännerid, nägi inimkond esimest korda just ulmefilmides, vahel lausa aastakümneid enne toimivate prototüüpide väljatöötamist. Kuid teadusest inspireeritud fantaasiafilmid on samal ajal olnud ka vahendiks öelda inimestele välja ebamugavaid tõdesid, tehes seda neutraalsel pinnal: väljamõeldud kosmosekülaliste suu läbi.

Ühes niisuguses ulmefilmis saavad maalased teada, et meie planeedi poole on teel tulnukate kosmoselaev eesmärgiga Maa ära hävitada. Maalastel õnnestub tungida sellesse laeva ja paigaldada sinna ajapomm. Kuid enne, kui nad laevast lahkuvad, satuvad nad ruumi, kus asuvad tulnukate lapsed. Inimlikust empaatiast ajendatuna võtavad nad need lapsed koos kasvatajaga endaga kaasa.

Muidugi, lapsed pole milleski süüdi! Sellega nõustub ju iga filmivaataja. Tulnukast kasvataja aga väljendab oma täiesti loogilist imestust: miks teie, rumalad maalased, meie lapsed ellu jätsite? Nad ju kasvavad suureks ja hakkavad oma tapetud vanemate eest kätte maksma!...

Jah, see on inimeste ebatäiuslikkus, robotid ega tulnukad nii ei toimiks! Siin põrkuvad kaks võrdväärselt tähtsat moraalselt põhimõtet: ühelt poolt kõikehaarav, kõiki võimalikke elusolendeid ühendav solidaarsus koostööks ümbritseva välismaailma ohtude vastu, ja teisalt küsimus elusolendi identiteedist: kes olen mina, kuhu ma kuulun, kes on minu lähemad sõbrad ja kes vaenlased? Ja kui

on sündinud ülekoorus, siis kelle poolele ma peaksin selle korvamiseks asuma? Antud näite puhul: kas oma vanemate poolele, kes tahtsid teha kurja, või oma vangistajate poolele, kes vanemate kuriteo ärahoidmiseks nad tapsid? Kuid ilmselt oli ka tulnukatel mingi põhjus maad hävitama tulla, millest filmi stsenarist soovis targu retooriliselt vaikida...

Armsad õed ja vennad, kuulnud ulmeloo moraal seisneb selles, et lapsed on juba sünnist peale inimesed – või siis, noh, samasugused olendid nagu nende vanemad. Kasvatusega saab muidugi üht-teist ära teha, aga ikkagi on identiteedi raskusjõud sedavõrd suur, et kõiki lapsi pole võimalik selle külgetõmbest vabastada. Reeglitest saab tuletada erandeid, kuid erandist ei tohi teha reeglit. Kasvatuse puhul tuleb tähele panna, et ülemäärane rangus jätab isiksuse arengu kängu, või tekitab trotsi ja sunnib minema kasvatusest risti vastupidises suunas; ülemäärane leebus või pehmus aga õpetab karistamatust ja laiskust. Meie süda saab pehmeks jääda ainult sel tingimusel, kui me teeme teravaks ehk kõvaks oma mõistuse. Paraku ei anna seegi absoluutset efekti, kuid osutub enamasti kõige väiksemaks kurjaks võimalikest.

Elu ise annab küll igäühele valusaid õppetunde, kuid kõige valusam neist võib meid oodata igavese elu koidikul – kui me peame kogema, et oleme võidelnud mõttetuid võitlusi, valedel põhjustel, vales suunas, valedel vahenditega. Ja mis veel hullem, oleme oma valikutega kahjustanud teisi. Jumal olgu meile armuline. Aamen.